

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΑΙ ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΙ

Ὁ Ἰουδαϊκὸς αἰὼν τύπος τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος.— Ἀξιοσημείωτος ἀντιστοιχία μεταξὺ τῶν δύο οἰκονομιῶν.— Ἐν τούτοις αὐταὶ εἰσὶν ὅλως διακεκριμέναι ἀλλήλων.— Ὑπεροχὴ τῆς Χριστιανικῆς οἰκονομίας, τοῦ ἀντιτύπου.— Ὁ κατὰ σάρκα Ἰσραήλ ἀντιπαρβαλλόμενος πρὸς τὸν πνευματικὸν Ἰσραήλ.— Αἱ μᾶλλον ἀξιοσημείωτοι παραλληλίσαι ἐξεταζόμεναι.— Χρονολογικαὶ παραλληλίσαι εἰδικώτερον ἐξεταζόμεναι.— Ἡ περίοδος τῆς πρὸς τὸν κατὰ σάρκα Ἰσραήλ εὐνοίας.— Χρόνος τῆς ἀποκοπῆς αὐτῶν ἀπὸ τῆς τοιαύτης εὐνοίας.— Ἡ περίοδος τῆς δυσμενείας ἀποδεικνυσμένη ἐκ τῶν προφητειῶν ὡς οὐδα ἴση πρὸς τὴν περίοδον τῆς εὐνοίας.— Ἀποστολικὴ μαρτυρία ἐπὶ τοῦ ὅτι ἡ περίοδος τῆς πρὸς τὸν Ἰσραήλ δυσμενείας εἶναι ἡ περίοδος διὰ τὴν ἄνω κλήσιν τοῦ πνευματικοῦ Ἰσραήλ.— Ἡ διάρκεια τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος ἀποδεικνυμένη οὕτως ἐμμέδως πλὴν εὐκρινῶς.— Ἡ συμφωνία τῆς Γραφικῆς χρονολογίας, τῆς ἐκ τοῦ τύπου τοῦ Ἰωβιλαίου μαρτυρίας; τῶν καιρῶν τῶν ἐθνῶν, καὶ ἄλλων προφητειῶν μετὰ τῶν μαθημάτων τῶν ἀρνούμενων ἐκ τῶν παραλληλίων τούτων, εἶναι ἀναντίρρητος, πειστικὴ καὶ ἱκανοποιουσα.

Εἰς προηγούμενα κεφάλαια ἀνεφέρομεν περὶ τοῦ γεγονότος καθ' ὃ ἡ τοῦ Θεοῦ πολιτεία πρὸς τὸ Ἰσραηλιτικὸν ἔθνος ὑπεῖχε τυπικὸν χαρακτῆρα· ὀλίγοι δμως ἔχουσι ἐπαρκῆ καὶ ἀληθῆ ἀντίληψιν τῆς γενικότητος τοῦ ἐν λόγῳ γεγονότος. Πλείστοι ὀναμφιβόλως ἔχουσι παρατηρήσει διὰ οἱ ἀπόστολοι, ἰδιαιτέρως δ' ὁ Παῦλος, ἐν ταῖς πρὸς τὴν Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν νουθεσίαις αὐτοῦ, ποιεῖται συχνάκις μνείαν ἐκπληκτικῶν τινῶν χαρακτηριστικῶν περὶ τύπων καὶ ἀντιτύπων ἐν τῇ Ἰουδαϊκῇ καὶ Χριστιανικῇ οἰκονομίᾳ. Συντονωτέρα δμως προσοχὴ ἐπὶ τῶν διδασμάτων τοῦ Ἀποστόλου θέλει καταδείξει δι, ὅχι μόνον χρησιμοποιεῖ οὗτος ὡς παραδείγματα περιστά-

τικά τινα ἄπερ ἀρύεται ἐκ τῆς Ἰουδαϊκῆς οἰκονομίας, ἀλλ' ὅτι, ἐν τῇ ἐξόχῳ αὐτοῦ διαλεκτικῇ, (μὴ λαμβάνων καθ' ὁλοκληρίαν ὑπ' ὄψιν «τὰς παραδόσεις τῶν πρεσβυτέρων», αἵτινες δὲν ἀπειτέλουν ποσῶς μέρος τοῦ συστήματος ἐκείνου) ὀνομάζει τὸ Ἰουδαϊκὸν σύστημα ὡς παρὰ Θεοῦ ἰδρυθέν, καὶ ἀποδεικνύει ὅτι, καθ' ὅλας αὐτοῦ τὰς ἐπόψεις, ἦτο τύπος τῆς τότε ἀρχομένης Χριστιανικῆς οἰκονομίας, καθορίζων οὕτω σαφῶς τὴν πορείαν τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ καταδεικνύων ἐπίσης τὸ ἔνδοξον αὐτῆς ἔργον κατὰ τὸν Χιλιετῆ αἰῶνα.

Πολλοὶ ὑποθέτουσιν ὅτι οἱ δύο αἰῶνες, Ἰουδαϊκὸς καὶ Χριστιανικὸς, εἰσι πράγματι εἰς καὶ μόνος, καὶ ὅτι ὁ Θεὸς ἐξηκολούθησεν ἐκλέγων τὴν Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀρχῆς τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου. Τοῦτο εἶναι σοβαρὰ πλάνη, ἣτις ἐπισκοτίζει καὶ κωλύει τὴν ὁρθὴν καὶ καθαρὰν ἀντίληψιν πολλῶν ἀληθειῶν. Ὁ Ἰησοῦς ἦν ἡ κεφαλὴ καὶ ὁ πρόδρομος τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, ἣτις εἶναι τὸ σῶμα αὐτοῦ (Ἐφεσ. ε' 23. Κολοσ. α' 24)· συνεπῶς οὐδεὶς προηγῆθη αὐτοῦ ὡς μέλος τῆς Ἐκκλησίας. Ἐάν τις προηγέτο αὐτοῦ ὁ Κύριος ἡμῶν δὲν θὰ ἠδύνατο πρεπόντως νὰ ὀνομασθῇ πρόδρομος. Ἡ «ἄνω κλήσις» ὅπως γείνωμεν συνθυσιάζοντες καὶ τέλος συγκληρονόμοι μετ' αὐτοῦ, δὲν ἐγένετο γνωστὴ εἰς ἄλλους αἰῶνας (Ἐφεσ. γ'. 2, 5, 6.) Ἀγαθοὶ ἄνδρες οἵτινες ἔζησαν καὶ ἀπέθανον πρὸ τῆς ἐμπράκτου πληρωμῆς τοῦ δι' ἡμᾶς ἀντιλύτρου διὰ τοῦ πολυτίμου αἵματος, οὐδὲν ἐγνώριζον περ ταύτης τῆς «ῶνω κλήσεως». Καὶ ἐπειδὴ τὰ δῶρα καὶ αἱ κλήσεις τοῦ Θεοῦ εἰσιν παρ' ἀξίαν χάριτες, οὐδεμίᾳ ἀδικίᾳ προσεγένετο εἰς τοὺς τῶν παρελθόντων αἰώνων, διὰ τῆς μὴ προσφορᾶς τῆς ἰδίας χάριτος καὶ πρὸς αὐτούς. Ἡ τε κλήσις καὶ χάρις ἡ γενομένη πρὸς τοὺς τῶν παρελθόντων αἰώνων, ὡς αὐταὶ μέλλουσιν ἐπίσης νὰ γείνωσι πρὸς τοὺς τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, ἦσαν δι' ἐπιγείους τιμὰς, ἐπίγειον δόξαν, καὶ αἰωνίαν ζωὴν ὡς εἰς γήϊνα (ἀνθρώπινα) ὄντα. Ἐνῶ ἡ κλήσις καὶ χάρις τοῦ αἰῶνος τοῦ εὐαγγελίου εἰσὶν εἰς οὐρανίους τιμὰς καὶ δόξαν, εἰς μεταβολὴν φύσεως ἀπὸ ἀνθρωπίνης εἰς θείαν, καὶ εἰς δύναμιν τιμὴν καὶ ἐξουσίαν ἐν οὐρα-

νῶ καὶ ἐπὶ γῆς, ὡς συγκληρονόμοι καὶ συνεργάται μετὰ τοῦ Χριστοῦ. Ἀφοῦ δὲ ἡ οὕτω καλουμένη Ἐκκλησία, ἡ χωριζομένη ἀπὸ τοῦ κόσμου, καὶ ἀναπτυσσομένη κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ παρόντος αἰῶνος, μέλλει νὰ χρησιμοποιηθῇ κατὰ τὸν ἐπερχόμενον αἰῶνα ὡς ὄργανον τοῦ Ἰεχωβά διὰ τὴν πλήρη ἐκπλήρωσιν τοῦ μεγάλου αὐτοῦ σχεδίου τῶν αἰώνων — σχεδίου τὸ ὅποιον ἐμπερικλείει τὰ συμφέροντα οὐ μόνον τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλὰ καὶ πάντων τῶν ἐν οὐρανῷ τε καὶ ἐπὶ γῆς κτισμάτων — θαυμασταὶ ὑπῆρξαν αἱ κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας γενόμεναι προετοιμασίαι διὰ τὴν διαπαιδαγώγησιν αὐτῶν καὶ διδασκαλίαν. Οὐχὶ δ' ὀλιγώτερον θαυμαστὴ ὑπῆρξεν ἡ μέριμνα μεθ' ἧς, οἱ κληθέντες οὗτοι ὅπως γείνωσι **κληρονόμοι** τῆς θείας δόξης, ἐπαιδαγωγήθησαν, ἐπαιδεύθησαν, ὠδηγήθησαν καὶ ἐπροστατεύθησαν κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον, διὰ μέσου τῆς μακρᾶς, δυσχεροῦς καὶ στενῆς ὁδοῦ, τῆς διανοίγεισης τὸ πρῶτον παρὰ τοῦ Κυρίου καὶ Προδρόμου αὐτῶν, εἰς τὰ ἔχνη τοῦ ὁποίου οὗτοι παραγγέλλονται νὰ βαδίζωσι — κατὰ τὸ παράδειγμα τὸ ὅποιον Αὐτὸς ἀφήκεν — Α. Πέτρ. β'. 21.

Ὁ Κύριος ἡμῶν ἐδαπάνησε τὰ τρία καὶ ἥμισυ ἔτη τῆς διακονίας αὐτοῦ ἐκλέγων ἐκ τοῦ Ἰσραήλ, παιδαγωγῶν καὶ διδάσκων τοὺς ὀλίγους μαθητάς, οἵτινες ἔμελλον νὰ ἀποτελέσωσι τὸν πυρῆνα τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Ὅποτε δ' ἐπρόκειτο ν' ἀφήσῃ αὐτοὺς μόνους ἐν τῷ κόσμῳ ἔδωκεν αὐτοῖς τὴν ἐπαγγελίαν περὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὅποιον, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ αἰῶνος, ἤθελεν ὀδηγήσει τὴν Ἐκκλησίαν εἰς ὅλην τὴν ἀλήθειαν, ἀναγγέλλει εἰς αὐτοὺς τὰ ἐρχόμενα, καὶ ἐπαναφέρει ἐκ νέου εἰς τὴν μνήμην αὐτῶν ὅτι αὐτὸς εἶχε διδάξει εἰς αὐτοὺς — καὶ ἡ ὁποία ὑπόσχεσις ἤρχισεν ἐπαληθεύουσα κατὰ τὴν Πεντηκοστήν.

Εἶναι δ' ἐπίσης γεγραμμένον ὅτι οἱ ἄγγελοι εἶναι πάντες λειτουργικὰ πνεύματα, ἀποστελλόμενα εἰς ὑπηρεσίαν τῶν κληρονόμων αὐτῶν τῆς μεγάλης σωτηρίας (Ἑβρ. α'. 14), καὶ ὅτι ἡ εἰδικὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν μέριμνα ἐξασκεῖται ὑπὲρ αὐτῶν μέχρι τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. (Ματθ. κη'. 20.) Πάντα τὰ παρὰ τῶν Ἀποστόλων γεγραμμένα ἀπενθύνονται

πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ οὐχὶ πρὸς τὸν κόσμον, ὥς πολλοὶ φαίνονται φρονοῦντες. Ταῦτα δὲ βρίθουσιν εἰδικῶν νοθεσιῶν, ἐνθαρρύνσεων καὶ προτροπῶν, χρησίμων μόνον εἰς τοὺς ἀγίους ἐκείνους, οἵτινες, διαρκοῦντος τοῦ παρόντος αἰῶνος, βαδίζουσιν ἐν τῇ στενῇ ὁδῷ. Ἡ δὲ ἀποκάλυψις τοῦ Κυρίου ἡμῶν, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς αὐτὸν μετὰ τὴν εἰς τὴν δόξαν εἰσοδόν του, ἀπέστειλε καὶ ἐσήμαινε [ἐδήμεινε — ἀνεκοίνωσεν ἐν σημείοις, συμβόλοις. κλπ.,] εἰς τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ, διὰ τοῦ δούλου αὐτοῦ Ἰωάννου (Ἀποκλ. α', 1). Γνωρίζεται δ' ἡμῖν ὡσαύτως δι, αἱ πάσαι παρὰ τῶν ἁγίων ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος δοθεῖσαι προφητεῖαι, ἐδόθησαν, οὐχὶ δι' αὐτοὺς, οὐδὲ δι' ἄλλους τῶν ἡμερῶν καὶ τοῦ αἰῶνος αὐτῶν, ἀλλ' ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν καθοδηγίαν τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. — Α'. Πέτρ. α'. 12.

Ἐν τῷ παρόντι κεφαλαίῳ προτιθέμεθα ν' ἀποδείξωμεν δι' ὁλόκληρον τὸ Ἰουδαϊκὸν ἔθνος, καθ' ὅλον τὸν αἰῶνα ἐκεῖνον, ἐχρησιμοποιήθη ἐν ἀγνοίᾳ αὐτοῦ, καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Θεοῦ, ὅπως προμηθεύσῃ διὰ τὴν ἡμετέραν διδασκαλίαν τυπικὴν τινὰ ἄποψιν τοῦ ὅλου σχεδίου τῆς σωτηρίας ὑφ' ὅλας αὐτοῦ τὰς ἐνεργείας, ὥς ἀκριβῶς εἶδομεν τὰ Ἰωβιλαῖα αὐτοῦ καταδεικνύοντα τὴν τελικὴν τοῦ σχεδίου συμπλήρωσιν διὰ τῆς εὐλογίας πασῶν τῶν φυλῶν τῆς γῆς. Μέσω δὲ τῆς ἐκ μέρους ἡμῶν ἀντλήσεως ἐκ τῆς ἀποθήκης ταύτης τῆς ἀληθείας, τῆς τόσον ἀφθόγως καὶ εἰδικῶς ἐφοδιασθείσης διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, εἶναι ὅτι τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ τρέφει καὶ ὁδηγεῖ ἡμᾶς βαθμιαίως εἰς τὴν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πληρεστέραν κατανόησιν τοῦ σχεδίου αὐτοῦ, καὶ τόσον ταχύτερον ὅσον ἢ τοιαύτη γνῶσις καθίσταται δι' ἡμᾶς ἀναγκαῖα. Ἀπὸ τῆς μεγάλης δὲ ταύτης ἀποθήκης ὁ Θεὸς προμηθεύει ἤδη πολὺ ἐκ τοῦ εἰδικοῦ φωτὸς καὶ τῆς ἀναγκαιούσης τροφῆς κατὰ τὸν καιρὸν αὐτὸν τοῦ «θερисμοῦ» εἰς τὴν συντέλειαν τοῦ αἰῶνος. Ἀφοῦ δὲ τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ μέριμνα τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ διὰ τὴν Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν ἀφθονος προμήθεια ὑπὲρ πάντα ἄλλον λαόν, κατὰ τε τοὺς παρελθόντας καὶ μέλλοντας αἰῶνας ὅποσον σπουδαία ἐν τῇ ἐκτὸς μήσει Αὐτοῦ πρέπει νὰ εἶναι δι' ἡμᾶς ἡ γνῶσις αὕτη, καὶ πόσον

προθύμως καὶ διακαῶς ὀφείλομεν ἡμεῖς νὰ ὠφεληθῶμεν ἐξ αὐτῆς.

Καίτοι δὲ δὲν μέλλομεν νὰ εἰσέλθωμεν ἐν τῷ παρόντι κεφαλαίῳ καὶ τόμῳ εἰς λεπτομερεῖς ἐξέτασιν τῶν τυπικῶν ἀπόψεων τῆς πρὸς τὸν Ἰσραὴλ πολιτείας τοῦ Θεοῦ, ὡς αὐταὶ ἐκτίθενται ἐν τῇ Σκηνῇ, τῷ Ναῶ ταῖς τελεταῖς, θυσίαις, κλπ., ἐφιστιῶμεν ἐν τούτοις τὴν προσοχὴν ἐπὶ τινων ἐκ τῶν μᾶλλον ἀξιοσημειώτων καὶ κυριωτέρων ὑποτυπώσεων τῆς μεταξὺ Ἰουδαϊκῆς καὶ Χριστιανικῆς οἰκονομίας ἀντιστοιχίας, ὡς τύπου καὶ ἀνιτύπου· διότι πάντα ὅσα ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία δοκιμάζει ἐμπράκτως διὰ πείρας καὶ ἐκπληροῖ, πάντα ταῦτα τὰ προεικόνισε καὶ προδιετύπωσεν ἡ Ἰουδαϊκὴ Ἐκκλησία. Πολλοὶ δὲ τῶν ἀντιστοιχῶν αὐτῶν ἀπόψεων εἰσὶ παράλληλοι, οὐχὶ μόνον κατὰ τὸν χαρακτῆρα, ἀλλ' ἐπίσης κατὰ τὸν σχετικὸν χρόνον τῶν συμβάντων. Καὶ εἰς αὐτὴν εἰσέτι τὴν ἐθνικὴν αὐτῶν ἰσχυρίαν, καὶ εἰς τὴν ἰδιαιτέραν ἱστορίαν πολλῶν ἀτόμων ἐκ τοῦ ἔθνους αὐτοῦ, ἀπαντῶμεν ἀντιστοιχίας ἀναγραφομένας ἐν ταῖς Γραφαῖς. Νοήμονες Χριστιανοὶ ἔχουσιν ἤδη πρὸ πολλοῦ παρατηρήσει τινὸς ἐξ αὐτῶν, ἄλλαι δὲ ἔχουσιν ἐντελῶς παραμεληθῇ. Τούτου ἕνεκα μεγαλοπρεπῆς καὶ γόνιμος ἀγρὸς σκέψεως καὶ μελέτης διανοίγεται ἐνώπιον ἡμῶν.

Ὁ Παῦλος δρίζει τὴν Ἰουδαϊκὴν Ἐκκλησίαν «Ἰσραὴλ κατὰ σάρκα», τὴν δὲ Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν «Ὁ Ἰσραὴλ τοῦ Θεοῦ» (Α. Κορινθ. ι'. 18. Γαλατ. στ'. 16) Δυνάμεθα ὁθεν νὰ δρίσωμεν αὐτὰς καταλλήλως Ἰσραὴλ κατὰ σάρκα καὶ Πνευματικὸν Ἰσραὴλ. Τὸ ὑπέρτερον ἐπίπεδον τοῦ πνευματικοῦ οἴκου ὑποδεικνύεται ὡσαύτως παρὰ τοῦ Ἀποστόλου, ὅπου οὗτος περιγράφει τὸν κατὰ σάρκα Ἰσραὴλ ὡς οἶκον [οἰκογένειαν] **δοῦλων**, καὶ τὸν Πνευματικὸν Ἰσραὴλ ὡς οἶκον **υἱῶν**. (Ἑβρ. γ'. 5, 6. Ρωμ. η'. 14.) Ὁ κατὰ σάρκα οἶκος ἦσαν οἱ τετιμημένοι δοῦλοι τοῦ πνευματικοῦ οἴκου κατὰ διαφόρους τρόπους, ἀλλὰ κυρίως καθ' ὅ,τι οὗτοι, ἐν ἀγνοίᾳ των, ὑπὸ τὴν θείαν διεύθυνσιν, ἐπρομήθευσαν διὰ τῶν πράξεων αὐτῶν ζωηρὰς παραστατικὰς εἰκόνας πνευματικῶν πραγμάτων, τὰ ὅποια, μελετώμενα καὶ ἀξιούμενα προ-

σοχῆς, θὰ ἀποβῶσι πρὸς μεγάλην εὐλογίαν καὶ φωτισμὸν τοῦ οἴκου τῶν νύων.

Εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις, ἐν τῷ ὑπολογισμῷ τοῦ Θεοῦ, ὑπῆρξεν πάντοτε εἰς κατ' ὄνομα Ἰσραὴλ, καὶ ἕτερος Ἰσραὴλ πραγματικός, καίτοι εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀμφοτέροι οὔτοι ἐφαίνοντο ὡς εἷς, τοῦ τε ὀνομαστικοῦ καὶ τοῦ πραγματικοῦ μὴ διακρινομένων σαφῶς μέχρι τέλους τοῦ καιροῦ τοῦ θερισμοῦ τῶν ἰδιαιτέρων αἰώνων ἐκάστου, ὅποτε, ἡ διὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ὠρισμένη καὶ εἰς φῶς φερομένη ἀλήθεια ἐπιτελεῖ τὸν χωρισμὸν, καὶ καθιστᾷ φανερόν τίνες εἰσὶν ἐκ τοῦ πραγματικοῦ καὶ τίνες ἐκ τοῦ ἀπλῶς ὀνομαστικοῦ Ἰσραὴλ. Περὶ τοῦ κατὰ σάρκα οἴκου ὁ Παῦλος λέγει: «Οὐ πάντες οἱ ἐξ Ἰσραὴλ [τοῦ κατ' ὄνομα] οὔτοι Ἰσραὴλ». (Ρωμ. θ'. 6). αὐτὸς δὲ ὁ Κύριος ἡμῶν ἀνεγνώρισε τὸ αὐτὸ γεγονὸς ὅποτε εἶπε περὶ τοῦ Ναθαναὴλ, «**Ἴδε ἀληθῶς Ἰσραηλῆτης**, ἐν ᾧ ὁ λόγος οὐκ ἔστι», ὡς ἐπίσης ὅποτε, ἐν τῷ καιρῷ τοῦ θερισμοῦ, διεχώρισε τὸν πραγματικὸν ἀπὸ τὸν ὀνομαστικὸν Ἰσραὴλ, καὶ ὠνόμασε τὸν μὲν πρῶτον πολῦτιμον σῖτον, τὸν δὲ δεύτερον ἀπλοῦν ἄχυρον—καίτοι, ἐν συγκρίσει, ὁ σῖτος ἦτο μόνον μία δράξ, τὸ δὲ ἄχυρον διελάμβανε σχεδὸν ὁλόκληρον τὸ ἔθνος ἐκεῖνο. Καθ' ὁμοίαν τινὰ ἀναλογίαν, καὶ ὑπὸ παρομοίαν μεταφορικὴν εἰκόνα, ὑποδεικνύονται τὰ ὀνόματι μόνον καὶ τὰ πραγματικὰ μέλη τοῦ Πνευματικοῦ Ἰσραὴλ τοῦ αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ δὲ χωρισμὸς αὐτῶν, ἐπίσης, ἐπιτελεῖται ἐν τῷ καιρῷ τοῦ θερισμοῦ—εἰς τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου. Τότε μόνον ὁ σῖτος—μικρὸς τις ἀριθμὸς συγκριτικῶς, «μικρόν τι ποίμνιον»—θέλει ἀποχωρισθῇ ἀπὸ τοῦ πλήθους τοῦ κατ' ὄνομα πνευματικοῦ Ἰσραὴλ, ἐνῷ ἡ μεγάλη πλειονότης, ὄντες μᾶλλον ζιζάνια, καὶ οὐχὶ πραγματικὸς σῖτος, θέλουσιν ἀπορριφθῇ ὡς ἀνάξιοι τῆς ἀρχικῆς χάριτος εἰς ἣν ἐκλήθησαν, καὶ δὲν θὰ λογαριασθῶσι μετὰ τῶν πολυτίμων τοῦ Κυρίου—Ρωμ. θ'. 27, ια'. 5. Λουκ. ιβ'. 32, Ματθ. γ'. 12. ιγ'. 24—40.

Ἡ κεφαλὴ τοῦ κατὰ σάρκα οἴκου ἦτο ὁ Ἰακώβ, ὁ ἐπωνομασθεὶς Ἰσραὴλ (ἄρχων, ἡ ἰσχύς Θεοῦ)· ὁ διὰ τῶν δώδεκα αὐτοῦ νύων ἰδρύσας τὸν οἶκον ὅσους ἔφερε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, τὸν

Οἶκον Ἰακώβ, τὸν Οἶκον Ἰσραήλ. Ὁμοίως καὶ διὰ τὸν Πνευματικὸν οἶκον: ὁ ἰδρυτὴς αὐτοῦ, ὁ Χριστὸς, ἰδρυσεν αὐτὸν διὰ τῶν **δῶδεκα ἀποστόλων**· καὶ ὁ οἶκος αὐτοῦ ὁμοίως φέρει τὸ ὄνομα τοῦ ἰδρυτοῦ αὐτοῦ.— Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ἀπὸ ἀπόψεως χρόνου, ὁ Θεὸς ἐκάλεσε πρῶτον τὸν κατὰ ἄρκα Ἰσραήλ· ἀλλ' ἀπὸ ἀπόψεως χάριτος, καὶ ὡς πρὸς τὸν χρόνον τῆς πραγματοποιήσεως, ὁ Πνευματικὸς Ἰσραήλ ἔρχεται πρῶτος. (Λουκ. ιγ'. 30). Αἱ Γραφαὶ ὀρίζουσιν εὐκρινῶς τοὺς δύο τούτους οἴκους Ἰσραήλ ὡς ὄντας τὸ σαρκικὸν σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ καὶ τὸ Πνευματικὸν σπέρμα τοῦ Ἰεχωβᾶ—τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς, τοῦ Ὁποίου ὁ Ἀβραάμ ἦν τύπος.

Μερικοὶ τυφλώττουσι πρὸς σπουδαίας ἀληθείας ὑποθέτοντες ὅτι ἡ φράσις «οἱ δύο οἴκοι τοῦ Ἰσραήλ» ἀναφέρεται εἰς τὰς δύο διαιρέσεις τοῦ κατὰ σάρκα Ἰσραήλ, μετὰ τὸ σχίσμα τὸ ἐπισυμβὰν ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ υἱοῦ τοῦ Σολομῶντος, τοῦ Ροβοάμ. Ἀρκεῖ νὰ ὑπομνησθῇ μόνον εἰς τοὺς τοιούτους ὅτι διὰ τὴν εἰς τὴν Παλαιστίνην ἐπάνοδόν των, μετὰ τὴν ἐν Βαβυλῶνι αἰχμαλωσίαν των, πάντες οἱ Ἰσραηλῖται ἐκ πασῶν τῶν φυλῶν, αἵτινες διετέλουν τότε αἰχμάλωτοι ἀνὰ πᾶσαν τὴν παγκόσμιον ἐπικράτειαν τῆς Μηδο-Περσίας, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Συρίας ἢ Βαβυλωνίας, ἀφένθησαν ἐλεύθεροι νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῶν γῆν ἐὰν ἤθελον. (Ἑσδρ. α'. 1—4). Πλεῖστοι πιστοὶ Ἰσραηλῖται, ἐκ πασῶν τῶν φυλῶν, οἵτινες ἐξετίμων τὰς ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἁγίαν γῆν καὶ ἁγίαν πόλιν ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ, ἐπέστρεψαν εἰς τὰς διαφόρους πόλεις τῆς Παλαιστίνης. Ἡ φυλὴ τοῦ Ἰούδα, ἡ πρωτεύουσα φυλὴ, εἰς ἣν ἐναπέκειτο τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα, καὶ εἰς τὴν ἐδαφικὴν περιφέρειαν τῆς ὁμοίας ἔκειτο ἡ Ἱερουσαλήμ, ἡ κυρία πόλις, ἔλοβε φυσικῶς τὴν πρωτοβουλίαν διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν αὐτῆς· ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἐκείνην ἐκ Βαβυλῶντος, ὁ Ἰσραήλ δὲν ἦτο πλέον ἔθνος διηρημένον, ἀλλὰ κατώκουν ὁμοῦ ὡς τὸ πρῶτον, ὡς εἰς λαός, καὶ ἦσαν γνωστοὶ διὰ τοῦ ἐνὸς ἀρχικοῦ ὀνόματος, Ἰσραήλ.— Ἰδε Νεεμ. ια'. 1, 20. Ἑσδρ. β'. 70.

Τοῦτο ἐκτίθεται ἐντονώτερον ἐντῇ Καινῇ Διαθήκῃ. Ὁ Κύριος καὶ οἱ ἀπόστολοι ὁμιλοῦσι περὶ τοῦ κατὰ σάρκα Ἰσραήλ

ὡς περὶ ἑνὸς λαοῦ. Ὁ Παῦλος λέγει δι' ὃ Ἰσραὴλ ἐξήτησε, πλὴν δὲν ἐπέτυχε, καὶ δι' αὐτὸ «ὑπόλοιπόν τι» μόνον εὐρέθη ἄξιον (Ρωμ. ι' . 1—3. θ' . 27, ια' . 5—12, 20—25 Πράξ. κοί' . 7). Ὁ Κύριος ἡμῶν εἶπεν δι' αὐτὸ «ἀπεστάλη εἰς [πάντα] τὰ ἀπολωλότα πρόβατα τοῦ [ἑνὸς] οἴκου Ἰσραὴλ» διὰ τὸ δὲν ἠθέλε νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ νὰ μεταβῶσιν ὅπως ἀναζητήσωσιν αὐτοὺς ἐκτὸς τῆς Παλαιστίνης (Ματθ. ι' . 5, 6. ιε' . 24), τοῦτο μαρτυρεῖ δι' αὐτοὺς οἱ ἐν Παλαιστίνῃ ζῶντες ἀντιπροσώπευον πάντα Ἰσραὴλ. Ὁ Πέτρος, ἐπίσης, ὁμιλεῖ περὶ τοῦ κατὰ σάρκα Ἰσραὴλ ὡς περὶ ἑνὸς οἴκου· ἐν τῇ προσφωνήσῃ του δὲ πρὸς τὸν λαὸν τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἔλεγε· «Γινωσκέτω οὖν πᾶς οἶκος Ἰσραὴλ, κλπ. Καὶ, ἐπίσης, ὁ Ἰάκωβος ὁμιλεῖ περὶ τῶν δώδεκα φυλῶν ὡς περὶ ἑνὸς λαοῦ. (Πράξ. β' . 36. Ἰάκωβ. α' . 1) Πολλοὶ ἐξ ὅλων τῶν φυλῶν κατῴκουν ἐν Παλαιστίνῃ, καὶ πολλοὶ πάλιν ἐξ ὅλων τῶν φυλῶν κατῴκουν μεταξὺ τῶν περικειμένων ἐθνῶν. Οὕτως, ὁ Παῦλος συνήντησε καὶ ὠμίλησε πρὸς Ἰσραηλίτας εἰς πᾶσαν πόλιν σχεδὸν ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ Ἰταλίᾳ, ἀλλὰ οὗτοι ἀνεγνωρίζοντο πάντοτε ὡς ἓν ἔθνος, τοῦ πνευματικοῦ Ἰσραὴλ ὄντος τοῦ μόνου ἄλλου Ἰσραὴλ.

Ὁ Θεὸς ἔκαμεν εἰδικὰς διαθήκας ἢ ἐπαγγελίας πρὸς ἀμφοτέρους αὐτοὺς τοὺς οἴκους Ἰσραὴλ. Αἱ πρὸς τὸν κατὰ σάρκα οἶκον ἐπαγγελίαι ἦσαν πᾶσαι γνήναι· ἐνῶ αἱ πρὸς τὸν πνευματικὸν οἶκον τοιαῦται εἰσι πᾶσαι οὐρόναι. Μ' ὅλον δι' αὐτὸ αἱ πρὸς τὸν κατὰ σάρκα οἶκον ἐπαγγελίαι ἦσαν (καὶ εἶναι εἰσέτι) μεγάλαι καὶ πολίτιμοι, αἱ πρὸς τὸν πνευματικὸν οἶκον ἐπαγγελίαι χαρακτηρίζονται ὡς «κρείττονες ἐπαγγελίαι». καὶ «τίμια καὶ μέγιστα ἐπαγγέλματα». (Ἑβρ' η' . 6. Β'. Πέτρ. α' . 4). Πρὸς τὸν κατὰ σάρκα οἶκον ἐλέχθη: «Ἐὰν τινὲς ὑπακούσῃτε τὴν φωνὴν μου, καὶ φυλάξῃτε τὴν διαθήκην μου, θέλετε εἰσθαι εἰς ἐμὲ ὁ ἐκλεκτὸς ἀπὸ πάντων τῶν λαῶν· διότι ἰδική μου εἶναι πᾶσα ἡ γῆ· καὶ σεῖς θέλετε εἰσθαι εἰς ἐμὲ βασιλεῖον ἱεράτευμα, καὶ ἔθνος ἅγιον». Καίτοι δὲ πᾶς ὁ Ἰσραὴλ ἀπήντησε καὶ εἶπε, «Πάντα ὅσα εἶπεν ὁ Κύριος θέλομεν πράξει» (Ἑξοδ. ιθ' . 5—8), ἀκολούθως δὲ παρέλειψαν νὰ τηρήσωσι τὴν διαθήκην αὐτῶν, ἐντούτοις

οἱ πιστοὶ ἐξ αὐτῶν, οἵτινες εἰλικρινῶς προσεπάθησαν ἐν τῇ ἑαυτῶν ἀδυναμίᾳ νὰ φυλάξωσιν αὐτήν, θέλουσιν εἰσθαι κατὰ τὸν Χιλιετῆ αἰῶνα «ἄρχοντες ἐφ' ὅλης τῆς γῆς», μέλη τῆς γῆϊνης φάσεως τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. — Ἴδε Τόμ. Κεφ. ΙΔ'

Πρὸς τὸν πνευματικὸν ὅμως οἶκον, ἅφ' ἑτέρου, λέγεται: «Ὑμεῖς οἰκοδομεῖσθε οἶκος πνευματικὸς εἰς ἱεράτευμα ἅγιον, ἀνενέγκαι πνευματικὰς θυσίας * εὐπροσδέκτους Θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ. . . . ὑμεῖς [ἐστε] γένος ἐκλεκτόν, βασίλειον ἱεράτευμα, ἔθνος ἅγιον, λαὸς εἰς περιποίησιν, ὅπως τὰς ἀρετὰς ἐξαγγείλητε τοῦ ἐκ σκότους ὑμᾶς καλέσαντος εἰς τὸ θαυμαστὸν αὐτοῦ φῶς, οἱ ποτε οὐ λαός, νῦν δὲ ΛΑΟΣ ΘΕΟΥ—Α'. Πέτρ. β. 5, 9, 10.

Ὁ κατὰ σάρκα Ἰσραὴλ εἶχε κατὰ διαταγὴν τοῦ Θεοῦ χειροποιήτῳ τινι σκηνήν, ἣτις ἦτο τύπος αὐτῇ τε καθ' ἑαυτήν καὶ πᾶσαι αἱ ἐν αὐτῇ διατάξεις λατρείας (Ἑβρ. θ'. 1, 2, 9, 10). Ἀλλ' ὁ Πνευματικὸς Ἰσραὴλ ἔχει τὴν ἀληθινὴν [τὴν ἀντίτυπον] Σκηνήν, ἣν ἔπηξεν ὁ Κύριος καὶ οὐχὶ ἄνθρωπος» (Ἑβρ. η'. 2). Διὰ τὰς λατρείας τῆς τυπικῆς Σκηνῆς εἶχε διορισθῇ τυπικὸν ἱερατεῖον, τοῦ ὁποίου κεφαλὴ ἦτο ὁ Ἀαρὼν, καὶ τὸ ὁποῖον προσέφερε τυπικὰς θυσίας διὰ τὰς ἁμαρτίας τοῦ τυπικοῦ λαοῦ, καὶ ἐπετελεῖ τυπικόν τινα καθαρισμόν, ἢ δικαίωσιν, καθ' ἕκαστον ἔτος. Ἡ ἀντιτυπικὴ Σκηνὴ ἔχει ὁμοίως τὸ ἑαυτῆς ἱερατεῖον, τὸ ὁποῖον προσφέρει κρείττονας θυσίας (Ἑβρ. θ'. 23), αἵτινες καταργοῦσι πράγματι καὶ διαπαντὸς τὰς ἁμαρτίας ὅλου τοῦ κόσμου. Τοῦ ἱερατείου δὲ τούτου ἀρχιερεὺς εἶναι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς — Ὁ Ἀρχιερεὺς τῆς ὁμολογίας [ἢ τάξεως] ἡμῶν — τῆς Ἐκκλησίας, ἣτις εἶναι τὸ σῶμα αὐτοῦ. οἱ ὑπ' αὐτὸν ἱερεῖς. Τὸ ἱερατεῖον τοῦτο δὲν ἀποτελεῖται ἐξ ὁλοκλήρου τῆς ὀνοματικῆς Ἐκκλησίας—ἀλλ' ἐκ τῆς ἀληθοῦς τοιαύτης, τῶν πιστῶν

* Ἡ λέξις πνευματικὰς πρὸς τῆς λ. θυσίας ἐν τῷ κειμένῳ (ἐδ. 5) παραλείπεται ἐν τῷ ἀρχαιοτάτῳ Ἑλληνικῷ χειρογράφῳ—τῷ Σιναϊτικῷ. Ἡ ὀρθότης τῆς τοιαύτης παραλείψεως εἶναι πασιφανὴς διὰν ἀναλογισθῶμεν ὅτι δὲν θυσιάζονται πνευματικὰ πράγματα, ἀλλὰ γῆϊνα ἢ ἀνθρώπινα προνόμια, δικαιώματα, κλπ.

ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, οἵτινες ἀκολουθοῦσιν εἰς τὰ ἔχνη τοῦ Μεγάλου ἡμῶν Ἀρχιερέως ἐν τῇ θυσίᾳ.

Ἐτερός τις ἀξιοσημείωτος χαρακτήρ τῆς τοιούτης ἀντιστοιχίας, ὡς τύπον καὶ ἀντιτύπον, καὶ ὅστις εἶνε περίβλεπτος ἐν ταῖς Γραφαῖς, εἶναι ὅτι ἀμφοτέρω οἱ οἶκοι Ἰσραὴλ (ὅτε σαρκικός καὶ ὁ πνευματικός) μετεφέρθησαν αἰχμάλωτοι εἰς Βαβυλῶνα. Τοῦτο θέλει καταδειχθῇ σαφέστερον ὁπότεν εἰς ἐν ἐκ τῶν ἐπομένων κεφαλαίων θέλωμεν πραγματευθῇ περὶ τῆς «Βαβυλῶνος τῆς Μεγάλης, τῆς Μητρὸς τῶν Πορνῶν». (Ἀποκλ. ιζ' . 5, 6.) Ἐνταῦθα σημειοῦμεν ἀπλῶς τὴν τοιαύτην ἀντιστοιχίαν. Ὁ κατὰ σάρκα Ἰσραὴλ ἤχθη αἰχμάλωτος εἰς τὴν πραγματικὴν Βαβυλῶνα, ἣτις ἦτο ἐκτισμένη ἐπὶ τοῦ πραγματικοῦ ποταμοῦ Εὐφράτου· ἐνῶ ἐν τῷ αἰῶνι τοῦ Εὐαγγελίου ἡ μυστηριώδης ἢ μεταφορικὴ Βαβυλὼν, ἣτις ἀπήγαγεν αἰχμάλωτον τὸν Πνευματικὸν Ἰσραὴλ, παρίσταται ὡς καθημένη ἐπὶ τοῦ μυστηριώδους ποταμοῦ Εὐφράτου. Ἐν τῷ τύπῳ, τὰ χρυσᾶ σκεύη τοῦ Ναοῦ μετεφέρθησαν καὶ ἐβεβηλώθησαν ὑπὸ τῆς κατὰ γράμμα Βαβυλῶνος. ἐν τῷ ἀντιτύπῳ αἱ πολύτιμοι, αἱ θεῖαι (χρυσαῖ) ἀλήθειαι, αἱ ἀνήκουσαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀληθοῦς Ναοῦ, τῆς Ἐκκλησίας (Α. Κορινθ. γ' . 16, 17 Ἀποκλ. γ . 12), μετεκινήθησαν μακρὰν τῶν οἰκείων αὐταῖς θέσεων, διαστραφεῖσαι καὶ στρεβλῶς ἐφαρμοσθεῖσαι ὑπὸ τῆς μυστηριώδους Βαβυλῶνος. Τῆς κατὰ γράμμα Βαβυλῶνος οὕσης ὠκοδομημένης ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Εὐφράτου, ὅστις ὑλικῶς συνετέλει εἰς τὸν πλοῦτον καὶ τὴν εὐπορίαν αὐτῆς, ἡ ἀνατροπὴ αὐτῆς ἐπετελέσθη διὰ τῆς μετατροπῆς τοῦ ρεύματος τῶν ὑδάτων ἐκείνων. Ὡσαύτως ἡ μυστηριώδης Βαβυλὼν κάθηται ἐπὶ πολλῶν ὑδάτων (λαῶν καὶ ἐθνῶν), καὶ ὑποστηρίζεται ὑπ' αὐτῶν, ἡ δὲ πτώσις αὐτῆς προφητεύεται ὡς μέλλουσα νὰ γείνη διὰ τῆς μεταβολῆς τοῦ ρεύματος τῶν βοηθῶν καὶ ὑποστηρικτῶν αὐτῆς, τῶν λαῶν — Ἀποκλ ιοι' . 12.

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΑΙ ΠΑΡΑΛΛΗΛΙΑΙ

ΑΙ ΚΑΤΑΜΕΤΡΩΣΑΙ

ΤΗΝ ΣΚΙΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΑΣΙΝ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ.—

Η ΤΟΥΣ ΤΥΠΟΥΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ :

Ἐρχόμεθα ἤδη εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἐξόχως ἀξιοθαυμάστου ἐκείνου χαρακτῆρος τῆς τυπικῆς αὐτῆς ἀντιστοιχίας, τ. ἔ. τοῦ στοιχείου τοῦ χρόνου, ὅπερ εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ὑποστηρίζει καὶ ἐπιβεβαιοῖ τὰς ὑπὸ τῶν Ἰωβιλαίων, τῶν Χρονολογιῶν, καὶ τῆς προορηθείσης λήξεως τῶν Καιρῶν τῶν ἐθνῶν ἐνδεικνυόμενας χρονολογίας. Καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἰδίως παρεισάγεται ἐνταῦθα τὸ ζήτημα τοῦτο—ἵνα ἡ δύναμις τοῦ ἀξιοθαυμάστου αὐτοῦ παραλληλισμοῦ αὐξήσῃ καὶ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν πίστιν τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ ὡς πρὸς τὸ στοιχεῖον τῶν χρόνων καὶ καιρῶν ἐν τῷ σχεδίῳ αὐτοῦ, ὡς τοῦτο προδήλως προωρίσθη νὰ συντελέσῃ—Ἑβρ. θ'. 9, 23 ι'. 1.

Ἐξ ὧν τῶν προφητειῶν καὶ τῶν περὶ χρόνων καὶ καιρῶν ἀποδείξεων δὲν ὑπάρχει ταύτης μᾶλλον ἐκπληκτικωτέρα καὶ πειστικωτέρα ἀπόδειξις. Τὸ ἐξ αὐτῆς διδασκόμενον μάθημα τυγχάνει καταπληκτικὸν ἔνεκεν αὐτῆς ταύτης τῆς ἀπλότητός του, καὶ συνεπάγεται ἰσχυρὰν βεβαίωσιν εἰς τὰς καρδίας τῶν ταπεινοφρόνων. Οὐχὶ μόνον ὁ κατὰ σάρκα Ἰσραὴλ καὶ αἱ τελεταὶ αὐτοῦ ἦσαν τύποι, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Ἰουδαϊκὸς αἰὼν ἦτο τύπος τοῦ Χριστιανικοῦ αἰῶνος. Ἀμφότεροι οὗτοι εἶναι ἀκριβῶς τῆς αὐτῆς διαρκείας καὶ ἀντιστοιχοῦσιν ἢ ἀνταποκρίνονται πρὸς ἀλλήλους εἰς τὰ καθέκαστα αὐτῶν μέρη, οὕτως ὥστε, βλέποντες καὶ κατανοοῦντες τὸν Ἰουδαϊκὸν αἰῶνα, τὴν διάρκειαν αὐτοῦ καὶ τὰς περὶ τοῦ θερισμοῦ ἢ συντελείας αὐτοῦ λεπτομερείας, δυνάμεθα νὰ γνωρίζωμεν τὴν ἀκριβῆ διάρκειαν τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος, ὅστις εἶναι ἀντίτυπον ἐκείνου, καὶ ἐννοῶμεν πρὸς τί νὰ ἀποβλέπωμεν, καὶ διὰ πότε, ἐν τῷ θερισμῷ τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος. Ἀλλ' ἃς προβῶμεν ἤδη εἰς τὴν ἀπόδειξιν τούτου· διότι, καίτοι θὰ ἡδυνάμεθα νὰ λάβωμεν τοῦτο ὡς δεδομένον, ἐπὶ γενικῶν ἀρχῶν στηριζόμενοι, καὶ εἰπώμεν ὅτι ὡς οἱ ποικίλοι χαρακτῆρες τοῦ Ἰουδαϊκοῦ συστή-

ματος ἀντιστοιχοῦσι πρὸς ἐκείνους τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος, οὕτως ἐπίσης ἀνάγκη νὰ ἀντιστοιχῇ καὶ ὁ χρόνος, ἐν τούτοις, ὁ Θεὸς δὲν ἀφῆκεν ὅπως ἡμεῖς συμπεράνωμεν οὕτως, ἀλλ' ἐγνώρισεν ἡμῖν τοῦτο σαφῶς καίτοι ἐμμέσως πως.

Ὁ Παῦλος λέγει ἡμῖν ὅτι ὁ Θεὸς ἀπέρριψε τὸν σαρκικὸν οἶκον ἀπὸ τῆς εὐνοίας αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον καιρὸν διαρκεῖ ἡ ἐκλογὴ τοῦ πνευματικοῦ οἴκου· καὶ ὅτι ὅποταν ὁ πνευματικὸς οἶκος περισυλλεγῇ, τότε ἡ εὐνοία τοῦ Θεοῦ θὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν εἰς τὸν σαρκικὸν οἶκον. «Οὐ θέλω ὑμᾶς, λέγει, ἀγνοεῖν, ἀδελφοί, [ἀδελφοί οἱ τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁ πνευματικὸς Ἰσραήλ] τὸ μυστήριον τοῦτο, ἵνα μὴ ᾗτε ἐν ἑαυτοῖς φρόνιμοι, ὅτι πώρως ἀπὸ μέρους τοῦ Ἰσραὴλ [τοῦ φυσικοῦ, ἡ σαρκικοῦ] γέγονεν, ἄχρις οὗ τὸ πλήρωμα τῶν Ἑθνῶν * εἰσέλθῃ. Καθὼς γέγραπται: Ἦξει ἐκ Σιών ὁ [ἐπαγγελθεὶς] Ρυόμενος, [ὁ Χριστὸς—ὁ Κύριος ἡμῶν, ἡ κεφαλὴ, καὶ τὰ ὑπόλοιπα τῶν ὀλίγων πιστῶν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν ὀνομαστικῶν οἴκων Ἰσραὴλ, οἵτινες θέλουσιν ἀποτελέσει τὸ σῶμα αὐτοῦ, τὴν Ἐκκλησίαν] ἀποστρέψει ἀσεβείας ἀπὸ Ἰακώβ. Καὶ οὕτω πᾶς Ἰσραὴλ σωθήσεται (καὶ αὕτη αὐτοῖς ἡ παρ' ἐμοῦ διαθήκη), ὅταν ἀφῶλωμαι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν. Κατὰ μὲν τὸ εὐαγγέλιον [τὴν ἄνω κλήσιν τοῦ παρόντος αἰῶνος], ἐχθροὶ [ἀπερριμμένοι] δι' ὑμᾶς [ὅπως προτιμηθῇτε ὑμεῖς, καὶ κληρονομήσητε τὰ μᾶλλον ἐκλεκτά, τὰ πνευματικὰ μέρη των ἐπαγγελιῶν]· κατὰ δὲ τὴν ἐκλογὴν [καθ' ἣν οὗτοι ἐξελέγησαν ὅπως λάβωσιν εἰδικὰς ἐπιγείους εὐνοίας παρὰ Θεοῦ, ὑποσχεθείσας εἰς τὸν πατέρα αὐτῶν Ἀβραάμ καὶ τὸ φυσικὸν αὐτοῦ

* Οὐδεὶς πρέπει νὰ συγχέῃ «Τὸ πλήρωμα τῶν [ἡ ἐκ τῶν] Ἑθνῶν» πρὸς τοὺς «Καιροὺς τῶν Ἑθνῶν», περὶ τῶν ὁποίων εἶδομεν ἐν τοῖς προηγούμενοις. Οἱ «Καιροὶ τῶν Ἑθνῶν», ὡς κατεδείχθη, εἶναι ἡ χρονικὴ περίοδος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας ἐπιτρέπεται εἰς τὰ Ἑθνη νὰ ἄρχωσιν ἐπὶ τοῦ κόσμου. Ἐνῷ «Τὸ πλήρωμα τῶν Ἑθνῶν» ἀναφίρεται εἰς τὸν πλήρη ἀριθμὸν ὅστις μέλλει νὰ ἐκλεγῇ ἐκ μέσου τῶν Ἑθνῶν, πρὸς συμπλήρωσιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Εὐαγγελίου ἥτις, μετὰ τοῦ «ὑπολοίπου» τοῦ ἐκλεγέντος ἐκ τῶν Ἰσραηλιτῶν (ὅπερ διαλαμβάνει καὶ τοὺς ἀποστόλους), θέλει ἀποτελέσει τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, τὸ Ἅγιον Ἑθνος, τὸ Βασιλικὸν ἱερατεῖον, τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, εἰς τοὺς ὁποίους θέλει παραδοθῇ ἡ βασιλεῖα καὶ ἡ ἐξουσία τῆς γῆς.

σπέρμα] ἀγαπητοὶ διὰ τοὺς πατέρας· ἀμεταμέλητα γὰρ τὰ χαρίσματα καὶ ἡ κλήσις τοῦ Θεοῦ». Ὅτι ὁ Θεὸς ὑπεσχέθη ἡ ἐκπλήρωσις τούτου εἶναι βεβυία. Γνωρίζων ὁ Κύριος τὸ τέλος ἀπὸ τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ οὐδέποτε ἔκαμε διαθήκην τὴν ὁποῖαν ἤθελε κρίνει ἐπάναγκες. ἢ θὰ ἐπεθύμει ποτὲ, νὰ ἀθιετήσῃ.

Ἐν τῇ προφητείᾳ ταύτῃ ὁ Ἀπόστολος παρέχει ἡμῖν νύξιν τινὰ περὶ τῆς διαρκείας τοῦ αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου, δεικνύων ὅτι ὁ αἰὼν οὗτος ἤρξατο μετὰ τῆς ἀπορρίψεως τοῦ κατὰ σάρκα Ἰσραὴλ, καὶ ὅτι θέλει λήξει μετὰ τῆς εἰς τὴν εὐνοίαν ἀποκαταστάσεως αὐτῶν. Παραθέτοντες ὁμοῦ τὰς διακηρύξεις τοῦ Παύλου καὶ Πέτρου (Ρωμ. ια'. 27 καὶ Πράξ. γ'. 19—20), μαρθάνομεν ὅτι ὁ καιρὸς διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς πρὸς τὸν Ἰσραὴλ εὐνοίας θέλει εἶσθαι ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν Καιρῶν τῆς Ἀποκαταστάσεως, κατὰ τὴν δευτέραν ἔλευσιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Ὁ Παῦλος λέγει ὅτι ἡ ἐπιστροφή τῆς εὐνοίας πρὸς τὸν λαὸν αὐτὸν θέλει εἶσθαι ὅταν ὁ Θεὸς ἀφαιρέσῃ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν, τὸ ὁποῖον, λέγει ὁ Πέτρος, ὁ Θεὸς θὰ ἐκτελέσῃ εἰς τοὺς καιροὺς τῆς ἀναψύξεως ἢ ἀποκαταστάσεως, οἵτινες θὰ ἐπέλθωσιν ὅταν ὁ Κύριος ἡμῶν ἔλθῃ δευτέραν φορὰν, ὅποτε πλέον δὲν κρατοῦσιν αὐτὸν οἱ οὐρανοί.

Ἀπεδείξαμεν ἤδη ὅτι ἡ δευτέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν παρουσία, καὶ ἡ ἀρχὴ τῶν καιρῶν τῆς ἀποκαταστάσεως, χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1874 Μ. Χ. Ὅφειλομεν, συνεπῶς, νὰ προσδοκῶμεν ὅπως ἴδωμεν ἐνδείξεις τινὰς τῆς πρὸς τὸν κατὰ σάρκα Ἰσραὴλ ἐπιστροφῆς τῆς εὐνοίας τοῦ Θεοῦ ὀλίγον μετὰ τὸ 1874 Μ. Χ., ὡς ἐν ἐκ τῶν πρώτων γνωρισμάτων τοῦ ἔργου τῆς ἀποκαταστάσεως. Καὶ βεβαίως βλέπομεν εὐνοίαν ἀρχίζουσαν νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς αὐτούς. Πᾶσα δὲ νέα ἐνδείξις περὶ ἀφαιρέσεως τῆς τυφλώσεως τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ περὶ θείας πρὸς αὐτούς εὐνοίας, μετρωμένη διὰ τῶν λόγων τοῦ Ἀποστόλου, εἶναι καὶ μία νέα ἀπόδειξις ὅτι ὁ αἰὼν τοῦ Εὐαγγελίου λήγει, καὶ ὅτι «τὸ μικρὸν ποίμνιον» εἶναι περὶ τὸ συμπληροῦσθαι. Ἀλλὰ κατέχομεν ἄλλας περαιτέρω ἀποδείξεις, αἵτινες παρέχουσιν ἡμῖν τὸν ἀκριβῆ χρόνον καθ' ὃν ἡ εὐνοία ἠθέλην ἀρχίσαι ἐπιστρέφουσα εἰς τὸν Ἰσραὴλ. Μέχρι

τοῦδε εἶδομεν ἀπλῶς ὅτι τὸ μέτρον τῆς ἐν ἀπορρίψει καταστάσεως τοῦ κατὰ σάρκα Ἰσραὴλ εἶναι τὸ μέτρον τοῦ χρόνου τῆς εἰς ἄλλους χορηγηθείσης εἰδικῆς εὐνοίας, διὰ τὴν κλήσιν ἄλλου λαοῦ (τῶν Ἑθνῶν), ἵνα ὡσι συγκληρονόμοι μετὰ τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ ὁποία κλήσις λήγει ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν καιρῶν τῆς Ἀποκαταστάσεως· ἀλλ' οὐχὶ (ὡς ἄλλαι προφητεῖαι μαρτυροῦσιν) ἀκριβῶς ἐν τῇ ἀρχῇ ταύτης.

Πλὴν, σιῶμεν πρὸς στιγμὴν — ὥς μὴ ὑπάρξῃ παρανόησις ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου: Ὅποτιαν ἡ κλήσις εἰς τὸ ὑψηλὸν προνόμιον ὅπως γείνωμεν μέλη τῆς Ἐκκλησίας, νύμφη καὶ συγκληρονόμοι τοῦ Χριστοῦ, παύσῃ, τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι πάντες ἐκεῖνοι οἵτινες ἤδη καλοῦνται εἰσι βέβαιοι ὅτι θὰ κριθῶσιν ἄξιοι, καὶ ἐπομένως ὅτι θὰ ἐκλεγῶσιν· ὅτι «Πολλοὶ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί,» διότι ὀλίγοι μόνον ἐκ τῶν καλουμένων συμμορφοῦνται πρὸς τοὺς ὁρους τῆς κλήσεως. Οὐδὲ συνεπάγεται τοῦτο ὡς συμπέρασμα ὅτι οἱ μὴ μετὰ ταῦτα κληθέντες εἰς τὴν «ἄνω ἐκείνην κλήσιν» δὲν θὰ εὐεργετηθῶσι διὰ προσφορᾶς ἄλλης τινὸς εὐνοίας. Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι, ὁποτιαν «ἡ ἄνω αὐτὴ κλήσις» παύσῃ, αὕτη παύει διότι ὁ Μέγας Σχεδιαστὴς τοῦ σχεδίου τῶν αἰώνων ἔχει σχεδὸν συμπληρώσει τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐν τῷ σχεδίῳ αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον προώρισε νὰ ἐπιτελεσθῇ ἐν τῷ αἰῶνι τοῦ Εὐαγγελίου — τοῦτέστιν: τὴν ἐκλογὴν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Εὐαγγελίου, τῆς νύμφης τοῦ Χριστοῦ. Πάντες δὲν ἐκλήθησαν εἰς τὴν ὑψηλὴν ἐκείνην τιμὴν: Εἰδικῶς γνωρίζεται ἡμῖν ὅτι τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ ἦν νὰ ἐκλέξῃ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον μόνον ὠρισμένον τινὰ ἀριθμὸν, «μικρὸν τι ποίμνιον», ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν πληθύν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἀφοῦ ἀρκετοὶ θὰ ἔχωσι κληθῇ, ὁ δὲ διὰ τὴν κλήσιν ὠρισμένος καιρὸς λήξῃ, καὶ δὲν προσήκει ὅπως ἡ τοιαύτη κλήσις ἐπεκταθῇ ἐπὶ πλεον εἰς ἄλλους, καὶ τότε ἀκόμη θὰ ἐναπόκηται εἰς τοὺς ἤδη κληθέντας, τοὺς ἀποδεχθέντας τὴν κλήσιν, νὰ κάμωσι τὴν κλήσιν αὐτὴν καὶ ἐκλογὴν αὐτῶν βεβαίως διὰ τῆς πιστότητός των εἰς τὴν διαθήκην αὐτῶν περὶ ἐντελοῦς ἀφιερώσεως των εἰς τὸν Θεόν, μέχρι θανάτου, καὶ προσέτι θὰ εἶναι ἐνδεχόμενον διὰ τοὺς τοιοῦτους νὰ παραλείψωσι νὰ πράξωσιν οὕτως. Ἡ κλήσις αὕτη,

ἥτις δέον νὰ λήξῃ ὁπότεν ἀρκετοὶ θὰ ἔχωσι κληθῇ ἐξ ὧν θὰ συμπληρωθῇ τὸ ἀγαπητὸν «μικρὸν ποίμνιον», τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, μακρὰν ἀπέχει τοῦ νὰ εἶναι τὸ δριον τῆς ἀγάπης, χάριτος καὶ κλήσεως τοῦ Θεοῦ. Ἡ λῆξις ταύτης κλείει ἀπλῶς τὴν οὐρανίαν ἢ «ἄνω κλῆσιν»: Διότι ἐνθα ἡ κλῆσις αὕτη λήγει, ἐνθα ἡ θύρα αὕτη τῆς εὐκαιρίας καὶ χάριτος κλείει, ἄλλη τις θύρα ἀρχεται ἀνοιγομένη—ἡ θύρα τῆς εὐκαιρίας δι' εἰσοδὸν εἰς τὴν λεωφόρον τῆς ἀγιότητος, καὶ τὸ ἐν αὐτῇ στάδιον οὐχὶ πρὸς θείαν φύσιν, εἰς ἣν ἐκλήθη ἡ Ἐκκλησία τοῦ Εὐαγγελίου, ἀλλὰ τὸ στάδιον πρὸς τὴν αἰωνίαν ζωὴν καὶ τὴν τελειότητα αὐτῶν ὡς ἀνθρώπων.—'Ιδε Τόμ. Α'. Κεφάλαια Γ. καὶ ΙΑ'.

Ἄλλ' ἤδη ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἀκριβοῦς χρονολογίας τῆς ἐπανόδου τῆς εὐνοίας πρὸς τὸν Ἰσραήλ, ἥτις σημειοῖ ἀκριβῶς τὴν λῆξιν τῆς οὐρανίου κλήσεως—ἀπὸ τῆς ὁποίας χρονολογίας ὁ Ἰσραήλ θὰ ἀρχίσῃ βαθμιαίως νὰ βλέπῃ, καὶ θὰ ἔχῃ αὐξάνοντα τεκμήρια τῆς ἐπανερχομένης θείας χάριτος, καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας χρονολογίας, ὡσαύτως, ἡ κλῆσις τοῦ Θεοῦ εἰς οὐρανίους τιμὰς θέλει παύσει, καὶ μόνον οὗτοι οἱ ἤδη κληθέντες θέλουσιν ἔχει τὸ προνόμιον νὰ κερδίσωσι τὸ βραβεῖον ἐκεῖνο διὰ πιστότητος μέχρι τέλους τῆς ζωῆς αὐτῶν:—

Ὁ Ἰσραήλ κατὰ σάρκα, ὡς ὁ πνευματικὸς Ἰσραήλ, ἐκλήθη παρὰ Θεοῦ, ὅπως εἶναι λαὸς αὐτοῦ περιούσιος, περιούσιος εἰς αὐτὸν θησαυρὸς ὑπὲρ πάντα ἄλλον λαὸν (ὁ πρῶτος ὡς ἐπίγειος θησαυρὸς, καὶ τύπος τοῦ ἄλλου, ὅστις εἶναι οὐράνιος). Κεχωρισμένοι ἀπὸ τοῦ κόσμου, οἱ Ἰσραηλῖται διετέλεσαν τὸ ἀντικείμενον ἐπιδαφιλεύσεως εἰδικῶν παρὰ Θεοῦ εὐνοιῶν ἐπὶ 1845 ἔτη. Ἡ περίοδος αὕτη ἤρχισε μετὰ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐθνικῆς αὐτῶν ζωῆς, κατὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰακώβ, τοῦ τελευταίου τῶν Παιριαρχῶν, ὁπότε οὗτοι ἀνεγνωρίσθησαν ὡς ἔθνος καὶ ὠνομάσθησαν «Αἱ δώδεκα φυλαὶ τοῦ Ἰσραήλ», ὅπερ ἦν τὸ ἐθνικὸν αὐτῶν ὄνομα· δρᾶ Γένεσ. μθ. 28, μστ'. 3, Δευτερ. κατ'. 5. Τὰ 1845 αὐτὰ ἔτη τῆς ἐθνικῆς αὐτῶν ζωῆς, καὶ τῆς εἰς αὐτοὺς θείας, εὐνοίας ἔληξαν μετὰ τῆς ὑπ' αὐτῶν ἀπορρίψεως τοῦ Μεσσίου αὐτῶν—τὸ 33ον

ἔτος Μ. Χ. ὁπότε, πέντε ἡμέρας πρὸ τῆς σταυρώσεώς Του, παρουσίασεν ἑαυτὸν εἰς αὐτοὺς ὡς βασιλέα αὐτῶν, καί, μὴ γενόμενος δεκτός, ἐδήλωσεν αὐτοῖς εἰπών, «**Ἴδου ἀφίεται ὑμῖν ὁ οἶκος ὑμῶν**» (Ματθ. κγ'. 38.) Τοῦτο, τὸ τέλος τῆς πρὸς αὐτοὺς εὐνοίας, ὑπῆρξε τὸ σημεῖον τῆς πτώσεώς των, ἣτις ἐξηκολούθησεν ἐπὶ τριάκοντα καὶ ἑπτὰ (37) ἔτη, καὶ ἔληξε τὸ 70ὸν Μ. Χ. ἔτος, ἐν τῇ ὀλικῇ καταστροφῇ τῆς ἐθνικῆς αὐτῶν πολιτείας, ὡς ἐπίσης τῆς πόλεώς των, τοῦ ναοῦ, κλπ. Σημειωτέον, ἐν τούτοις, ὅτι ὁ Θεὸς ἐξηκολούθησε τὴν ἑαυτοῦ εὐνοίαν πρὸς ἄτομα τοῦ ἔθνους αὐτοῦ καὶ μετὰ τὴν ἀπόρριψιν αὐτῶν ὡς ἔθνους, διότι ἡ κλήσις τοῦ Εὐαγγελίου περιωρίσθη εἰς ἄτομα τοῦ ἔθνους ἐκείνου ἐπὶ τρία καὶ ἥμισυ ἔτη μετὰ τὴν Πεντηκοστήν, ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ—μὴ ἐπισκεφθεῖσα τὸν Κορνῆλιον τὸν πρῶτον δι' αὐτῆς εὐνοηθέντα ἐθνικὸν (Πράξ. ι'.) μέχρις ἐκείνου τοῦ καιροῦ. Τοῦτο ἦν τὸ πλήρες τέλος τῶν ἐβδομήκοντα ἐβδομάδων τῆς διὰ τοῦ Δανιὴλ ὑποσχεθείσης εὐνοίας, ὡς ἦν γεγραμμένον, «**Καὶ θέλει στερεώσει τὴν διαθήκην εἰς πολλοὺς ἐν μιᾷ ἐβδομάδι**». Ἡ ἐβδομηκοστὴ ἐκείνη ἐβδομάς τῶν ἑτῶν ἤρχισεν ἐν τῷ καιρῷ τοῦ βαπτίσματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἡ σταύρωσις αὐτοῦ, ὡς προεφητεύθη, ἐσημείωσε τὸ μέσον τῆς ἐβδομάδος, καὶ ἡ χάρις ἡ εὐνοία περιωρίσθη εἰς τὸν κατὰ σάρκα Ἰσραὴλ μέχρι τοῦ τέλους αὐτῆς.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μακρᾶς περιόδου (ἐκ 1845 ἐτῶν) τῆς πρὸς αὐτοὺς εὐνοίας, καθ' ἣν τὰ λοιπὰ τῶν ἐθνῶν παρωράθησαν, ὁ Ἰσραὴλ ἔσχεν ἐν ταύτῃ παιδείας τε καὶ εὐλογίας. Ἀλλὰ καὶ αἱ διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν παιδεῖαι ἦσαν ἐνδείξεις χάριτος καὶ πατρικῆς ὑπὲρ αὐτῶν μερίμνης τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεὸς ἐξαπέστειλεν ἐπ' αὐτῶν θλίψεις, συχνάκις δὲ ἐπέτρεψε ν' ἀπαχθῶσιν εἰς αἰχμαλωσίαν, ὁπότε οὗτοι ἐλησμόνησαν αὐτὸν καὶ ἠπειθήσαν εἰς αὐτόν· ἐν τούτοις, ὅσάκις οὗτοι μετενόουν καὶ ἔκραζον πρὸς τὸν Κύριον, πάντοτε εἰσήκουε καὶ ἠλευθέρωνεν αὐτούς. Ὁλόκληρος ἡ ἱστορία τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, ὡς αὕτη ἀναγράφεται ἐν Ἑξόδῳ, Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ. Κριταῖς, Χρονικοῖς καὶ Σαμουήλ, ἐπιμαρτυρεῖ τὸ γεγονός ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἀπέκρυπεν ἐπὶ μακρὸν ἀπ' αὐτῶν τὸ

πρόσωπόν του, καὶ διὰ τὸ οὗς αὐτοῦ ἦτο πάντοτε ἀνοικτὸν εἰς τὴν κραυγὴν τῆς μετανοίας αὐτῶν—μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ὁ οἶκος αὐτῶν ἀφέθη ἔρημος. Καὶ κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἀκόμη ὁ Θεὸς ἦν συγχωρῶν αὐτοὺς ὑπέροποιε, καὶ ἀπέστειλε πρὸς αὐτοὺς τὸν ἀπὸ πολλοῦ προσδοκώμενον Μεσσίαν, τὸν Ἐλευθερωτὴν, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν, τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ. Ἡ ἀναρμοδιότης τοῦ ἔθνους ἐκείνου ἵνα διατελῇ ἐπὶ πλέον ὁ εἰδικὸς αὐτοῦ θησαυρός, ἡ δὲ πῶς καθ' οἷονδ' ἔποιε μέτρον ἐκπροσωπῇ τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ γῆς, ἐξεδηλώθη ἐν τῇ ἀπορρίψει τοῦ ἁγίου, τοῦ ἀκάκου καὶ ἀμολύντου, καὶ ἐν τῇ παρ' αὐτῶν προτιμῇ ἐνὸς φονέως αὐτοῦ.

Τοιοῦτοτρόπως, ἕνεκα τῆς ἀναξιοτήτος αὐτῶν, ἡ ἡμέρα τῆς μεγίστης πρὸς αὐτοὺς χάριτος ἀπέβη ἡ ἡμέρα τῆς ἀπορρίψεως αὐτῶν καὶ ἀπὸ τῆς χάριτος ἐκπτώσεώς των. Ἡ δὲ μεγάλη χάρις τοῦ νὰ γείνωσι συγκληρονόμοι τοῦ Μεσσίου, τὴν ὁποίαν ὁ Ἰσραήλ, ἐξαιρέσει τοῦ πιστοῦ ὑπολοίπου (Ἡσα. α' 9, ι' 22, 23. Ρωμ. θ' 28, 29, ια' 5), ἀπώλεσεν οὕτω διὰ τῆς τυφλότητος καὶ σκληροκαρδίας των, προσεφέρθη εἰς τὰ Ἑθνη· οὐχὶ πρὸς τὰ εἰδωλολατρικὰ ἔθνη, ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἐκ παντὸς ἔθνους δεδικαιωμένους πιστοὺς—καίτοι ἡ χάρις αὕτη ἦν κατ' ἀρχάς, ἐπὶ τρία καὶ ἥμισυ ἔτη, περιωρισμένη ἀποκλειστικῶς διὰ τοὺς πιστοὺς τοῦ ἔθνους Ἰσραήλ. Τυφλωθέντες οὗτοι ὑπὸ τῶν ἐθνικῶν αὐτῶν προλήψεων, ἰδοὺ εἰς αὐτοὺς κατ' ἀρχὰς προσφερθὲν μέγα βραβεῖον, τοῦ ὁποίου ὁμως οὗτοι ἀπεδείχθησαν ἀνάξιοι, προσεφέρθη εἰς ἔθνος ἅγιον, εἰς περιούσιον λαόν, ἀποτελούμενον ἐξ ἀξίου τινὸς ὑπολοίπου ἐκ τοῦ ἰδίου αὐτῶν ἔθνους, ὁμοῦ μετὰ ἄλλων κεκλημένων ἐκ τῶν Ἑθνῶν, τοὺς ὁποίους οὗτοι, ἐν τῇ ἀλαζονίᾳ καὶ ὑπερηφανείᾳ αὐτῶν, περιεφρόνουν ποτὲ ὡς «κύνας». Ἡ δὲ ὑποσχεθεῖσα εὐνοία τοῦ Θεοῦ δὲν θέλει ἐπιστρέψει εἰς αὐτοὺς ὡς λαόν, ἵνα ἀφαιρέσῃ τὴν τύφλωσιν αὐτῶν, καὶ ὁδηγήσῃ αὐτοὺς ὡς πρωτοκάρπια τῶν ἔθνῶν εἰς ἐπιγεῖους εὐλογίας, ἕως οὗ ὁ πλήρης ἀριθμὸς τοῦ «περιουσίου λαοῦ» κληθῇ ἐκ τῶν Ἑθνῶν—ἕως οὗ τὸ πλήρωμα τῶν Ἑθνῶν εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὑπεριέραν εὐνοίαν.

Οὕτως, ὡς ὁ Παῦλος διαβεβαιοῖ (Ρωμ. ια'. 7), ὁ κατὰ σάρκα Ἰσραὴλ δὲν ἐπέτυχεν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐζητεῖ, τοῦτέστι, τὴν πρωτίστην χάριν. Ὑποθέτοντες οὖν ἡ πρώτη αὕτη χάρις ἦσαν αἱ ἐπίγειοι εὐλογίαι, καὶ ἐν τῇ ὑπερηφανείᾳ τῆς καρδίας των ἀξιοῦντες τὴν πρωτίστην αὐτὴν εὐλογίαν ὡς φυσικὸν γενεθλιακὸν προνόμιον, καὶ ἐπὶ πλέον ὡς ἀντιμισθίαν τῆς ἀξίας τῶν ἰδίων αὐτῶν ἔργων, οὗτοι προσέκοψαν τυφλῶς ἐπ' αὐτῆς καὶ ἀπέρριψαν ταύτην ὡς χάριν διὰ τοῦ Χριστοῦ. Καὶ, καθὼς προεῖπεν ὁ Δαβίδ, ἡ τράπεζα αὐτῶν—ἡ τόσον ἀφθόνως ἡφοδιασμένη διὰ τῶν πλουσιῶν ὑποσχέσεων καὶ εὐλογιῶν, τῶν εἰς αὐτοὺς προσφερθεισῶν διὰ Κριστοῦ—ἐγένετο αὐτοῖς «εἰς παγίδα, καὶ θήραν καὶ ἀνταπόδομα» ἕνεκα τῆς σκληροκαρδίας αὐτῶν, (Ρωμ. ια'. 9, 10. Ψαλμ. ξθ'. 22—28). Ὁ Χριστός, ὅστις ἦλθεν ὅπως ἐλευθερώσῃ καὶ ὅστις ἤθελεν ἐξυψώσει αὐτοὺς εἰς περιωπὴν δόξης πέραν τῆς ἰδίας αὐτῶν ἰκανότητος ὥστε νὰ ἐπιθυμήσωσιν ἢ φαντασθῶσι τοιαύτην, ἀπέβη εἰς τὴν ὑπερηφάνειαν αὐτῶν «λίθος προσκόμματος καὶ πέτρα σκανδάλου» — Ρωμ. θ'. 32, 33. Ἡσα. η'. 14.

Μ' ὅλα ταῦτα ἡ τύφλωσις τοῦ Ἰσραὴλ ἦν «τύφλωσις κατὰ μέρος», καὶ οὐχὶ ἐντελής ἀπώλεια τῆς δράσεως· διότι ἡ μαρτυρία τοῦ Νόμου, τῶν προφητῶν καὶ τῶν ἀποστόλων, ἦν καταληπτὴ παρὰ πάντων εἴτε Ἰουδαίων εἴτε Ἑθνικῶν· κατὰ τὴν διάρκειαν δὲ τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος πᾶς Ἰουδαῖος ὅστις ἤθελεν εὐτόλμως ἀποφασίσει νὰ ἀποβάλῃ τὰς μεμβράνας τῶν προλήψεων καὶ τῆς ὑπερηφανείας, ταπεινῶς δὲ καὶ εὐγνωμῶνως ἀποδεχθῇ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ὁμοῦ μετὰ τοῦ Ἑθνικοῦ ἀδελφοῦ του, ἠδύνατο νὰ τὸ πράξῃ. Ἐν τούτοις ὀλίγοι μόνον ἠδυνήθησαν νὰ πράξωσιν οὕτως. Οὐδεμίᾳ ἐπομένως χάρις θέλει χορηγηθῇ, οὐδὲ εἰδική τις προσπάθεια πρὸς κατὰπεισιν αὐτῶν ὡς ἔθνος περὶ τῆς ἀληθείας ἢ πρὸς κατανίκησιν τῶν προλήψεων των, θέλει ἀναπτυχθῇ, ἕωσοῦ εἰσέλθῃ τὸ πλήρωμα τῶν ἐθνῶν· ἢ, ἄλλοις λόγοις, ἕωσοῦ ὁ Πνευματικὸς Ἰσραὴλ συμπληρωθῇ.

Ἀπὸ τῆς ἀπορρίψεως τοῦ Μεσσίου, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ὁ οἶκος αὐτῶν ἀφένθη ἔρημος — ὁ Ἰσραὴλ οὐδὲν σημεῖον ἔσχε τῆς εὐνοίας τοῦ Θεοῦ· Καὶ αὐτοὶ οὗτοι οἱ Ἰουδαῖοι δέον νὰ

συνομολογήσωσιν διὰ τὰ δάκρυα, οἱ στεναγμοὶ καὶ αἱ προσευχαὶ αὐτῶν, παρῆλθον ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀπαντήσεως, καὶ ὡς παρὰ τῶν προφητῶν αὐτῶν προελέχθη, οἱ ἴδιοι ἐγένοντο «εἰς παροιμίαν καὶ συριγμὸν» εἰς πάντα τὰ ἔθνη. Καίτοι δὲ πρότερον ὁ Θεὸς εἰσέηκουσε τὰς προσευχὰς αὐτῶν, ἐσημείωσε τὰ δάκρυά των, καὶ ἐπέστρεψεν αὐτοὺς εἰς τὴν γῆν αὐτῶν, καὶ διηνεκῶς ἡνύόει αὐτοὺς, ἀπὸ τῆς ρηθείσης ἐποχῆς οὐδεμιᾶς ἀξιοῖ αὐτοὺς προσοχῆς, καὶ οὐδεμίαν πρὸς αὐτοὺς ἐπιδεικνύει **εὐμένειαν**. Ἀφ' ἧς ἡμέρας εἶπον, «Τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν» οὗτοι διετέλεσαν ὑπὸ μίαν ἀδιάκοπον παιδείαν, διασκορπισθέντες καὶ καταδιωκόμενοι παρὰ πάντων τῶν ἐθνῶν, ὡς προεφητεύθη. Ταῦτά εἰσι τὰ γεγονότα, ὡς πάντες δύνανται νὰ ἀναγνώσῃ ταῦτα εἰς τὰς σελίδας τῆς ἱστορίας. Στρέψωμεν ἤδη εἰς τοὺς προφήτας καὶ ἴδωμεν πόσον λεπτομερῶς προανηγγέλθησαν τὰ γεγονότα ταῦτα, καὶ τί οἱ προφῆται οὗτοι ἔχουσι νὰ εἰπῶσι περὶ τοῦ μέλλοντος αὐτῶν.

Ἀφοῦ διὰ τοῦ προφήτου Ἰερεμίου (Κεφ. ιστ' .) ἐγνώρισε πρὸς τὸν Ἰσραὴλ τὴν τρόπον ἐγκατέλιπον αὐτόν, ὁ Κύριος ἐπάγεται: «Διὰ τοῦτο θέλω ἀπορρίψει ὑμᾶς ἀπὸ τῆς γῆς ταύτης, εἰς τὴν γῆν τὴν ὁποίαν δὲν ἐγνώρισατε, ὑμεῖς καὶ οἱ πατέρες ὑμῶν· καὶ ἐκεῖ θέλετε λατρεύσει ἄλλους Θεοὺς ἡμέραν καὶ νύκτα· διότι **δὲν θέλω κάμει ἔλεος πρὸς ὑμᾶς**». (Ἐδάφ. 9—13) Αἱ ἡμέραι αὗται ἐπῆλθον ὅποτι οὗτοι ἀπέρριψαν τὸν Μεσσίαν. Πᾶς τις δὲ δύναται νὰ κρίνῃ πόσον κατὰ γράμμα ἐξεπληρώθη ἡ ἀπειλή αὕτη, καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι δέον νὰ ἀνομολογήσωσι τοῦτο. Ἡ προφητεία αὕτη δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀναφέρηται εἰς οἰανδήποτε τῶν προτέρων αὐτῶν αἰχμαλωσιῶν ὑπὸ τῶν περιοίκων αὐτοῖς ἐθνῶν—Συρίας, Βαβυλῶνος, κλπ. Τοιαύτη τις εἰκασία ἀποκλείεται διὰ τῆς ἐκφράσεως «**Εἰς γῆν τὴν ὁποίαν δὲν ἐγνώρισατε, ὑμεῖς τε καὶ οἱ πατέρες ὑμῶν**». Ὁ Ἀβραὰμ κατήγετο ἐξ Οὗρ τῆς Χαλδαίας—Βαβυλωνίας—ὁ δὲ Ἰα ὡβ ἐκ τῆς Συρίας. (Δευτερ. κατ' . 5) Ἡ μεταξὺ τῶν ἐθνῶν διασπορὰ τοῦ Ἰσραὴλ, μετὰ τὸ τέλος τοῦ πρὸς αὐτοὺς ἐκ 1845 ἐτῶν ἐλέους, καὶ οὐδεμίᾳ ἄλλῃ ἐκ τῶν προτέρων αὐτῶν αἰχμαλωσιῶν προ-